

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobkyně: D. G.**, zastoupena Mgr. Miroslavem Burgetem, advokátem, se sídlem nám. T. G. Masaryka 11, Prostějov, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2006, č. j. 22 Cad 117/2006 - 14,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2006, č. j. 22 Cad 117/2006 - 14, **se zrušuje** a věc **se** tomuto soudu **vrací** k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Shora uvedeným usnesením Krajský soud v Brně odmítl žalobu, když vyšel z toho, že je podle § 46 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), nepřípustná. Poukázal na to, že žalobkyně se domáhá přezkoumání rozhodnutí vydaného cizozemským orgánem podle jeho vlastních zákonných předpisů, takže o jeho správnosti není soud v České republice místně příslušný rozhodnout.

Proti tomuto usnesení podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, v níž namítá, že odmítnutí svého návrhu považuje za nesprávné, neboť při podání žaloby postupovala přesně v souladu s poučením, které bylo připojeno k napadenému zamítavému rozhodnutí rakouského Úřadu pro penzijní pojištění ve Vídni ze 16. 2. 2006 a také na ně výslovně odkazovala i v důkazu u bodu I své žaloby. Z uvedeného poučení zcela jasně vyplývá, že je možné podat také žalobu i v České republice u příslušného nositele pojištění nebo soudní cestou na takovém jiném místě, které je příslušné k přijetí takového právního prostředku. Namítá, že napadené rozhodnutí je zmatečné, neboť je vydáno věcně

a místně nepřislušným soudem. Na základě poučení podala správní žalobu proti rozhodnutí správního orgánu Rakouské republiky, kterým jí nebylo vyhověno v přiznání požadované dávky, a kterým byla poučena o možnosti podat žalobu ke správnímu soudu. V souladu s poučením takovou žalobu podala prostřednictvím domovského správního orgánu v České republice, který řeší příslušnou agendu v České republice a je partnerským správním orgánem ke správnímu orgánu Rakouské republiky. Podle poučení byla srozuměna s tím, že pokud správní žalobu podá prostřednictvím žalované, sama žalovaná zajistí, aby žaloba byla doručena ke správnímu soudu, ale nikoliv v České republice, ale ke správnímu soudu v Rakouské republice, jak vyplývá z poučení správního orgánu Rakouské republiky. Rozhodnutí krajského soudu je tak vydáno věcně a místně nepřislušným soudem, jde o rozhodnutí zmatečné a nezákonné. O její správní žalobě měl rozhodovat v souladu s poučením, kterého se jí dostalo ve správním rozhodnutí rakouského správního orgánu, rakouský správní soud, a to podle právního řádu Rakouské republiky. Navrhla proto, aby rozhodnutí krajského soudu bylo zrušeno a věc předána k novému projednání a rozhodnutí věcně a místně příslušnému soudu Rakouské republiky.

Podáním ze dne 18. 12. 2006 stěžovatelka doplnila svoji kasační stížnost prostřednictvím své zástupkyně. V tomto doplňku kasační stížnosti uvedla, že kasační stížnost podává z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s. Opětovně poukazuje na to, že napadené rozhodnutí krajského soudu považuje za zmatečné a nepřezkoumatelné, protože se domnívá, že rozhodovat o její správní žalobě měl správní soud Rakouské republiky, neboť takto byla správním orgánem Rakouské republiky vyrozuměna. V její věci tak rozhodoval soud, který k tomuto rozhodnutí není věcně a místně příslušný. Pokud její správní žalobu žalovaná předložila Krajskému soudu v Brně očekávala by, že tento soud vyjádří svoji místní a věcnou nepřislušnost a věc postoupí příslušnému soudu. Tento postup by považovala za jedině možný i proto, že jinak jí lhůta k podání žaloby již uplynula a je zachována výlučně tehdy, pokud bude projednána její původní správní žaloba, neboť jen k ní se lhůta pro žalobu stavěla. Je toho názoru, že krajský soud se dostatečně svojí příslušností nezabýval a při rozhodování nepochybně nepostupoval v mezích rakouského zákonodárství ve vztahu ke skutkovým okolnostem, jehož přezkumu se svojí správní žalobou ve skutečnosti domáhala, neboť rozhodovací praxe soudů obou států stojí na jiných předpisech a jiných správních normách a předpokladech. O nároku v Rakouské republice tak bylo aplikováno právo České republiky, což je ale v rozporu se základními zásadami teritoriality práva každého z dotčených států. Z těchto důvodů navrhla, aby rozhodnutí krajského soudu bylo jako nesprávné zrušeno a věc byla předložena věcně a místně příslušnému soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Žalovaná se k podané kasační stížnosti nevyjádřila.

Podle § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí mimo jiné tehdy, je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné (§ 103 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.).

Z obsahu spisu krajského soudu se podává, že žaloba stěžovatelky ze dne 25. 5. 2006, podaná dne 29. 5. 2006 u České správy sociálního zabezpečení, byla tímto správním orgánem dne 9. 6. 2006 postoupena Krajskému soudu v Brně s poukazem na to, že směřuje proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 11. 2005 o přiznání plného invalidního důchodu v prozatímní výši (ve vyjádření k žalobě pak žalovaná vychází z toho, že se stěžovatelka domáhá přezkoumání rozhodnutí vydaného cizozemským orgánem podle jeho vlastních zákonných předpisů a Česká správa sociálního zabezpečení nemá právo do jeho působnosti

zasahovat; napadené rozhodnutí pak nebylo vydáno podle čs. právních předpisů a o jeho správnosti není soud v České republice místně příslušný rozhodnout, proto žalovaná navrhl, aby soud žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.). V žalobě je jako žalovaná uvedena Česká správa sociálního zabezpečení a je zmíněno rozhodnutí Úřadu pro penzijní pojištění Rakouské republiky ve Vídni ze dne 16. 2. 2006, sp. zn.: WLKQ/6528240464, a rozhodnutí žalované ze dne 14. 11. 2005 o poskytování plného invalidního důchodu, jehož prozatímní výše byla od ledna 2005 stanovena na 4998 Kč měsíčně. Stěžovatelka vznáší námitky proti rozhodnutí rakouského úřadu, které považuje za vadné, vycházející z nesprávně a neúplně zjištěného skutkového stavu a domáhá se v souladu s poučením uvedeného úřadu o přezkum tohoto rozhodnutí. Navrhla, aby dokazování o jejím zdravotním stavu bylo doplněno o úplnou zdravotní dokumentaci případně další vyšetření, napadené rozhodnutí bylo v celém rozsahu jako nedůvodné zrušeno a jí byl přiznán invalidní důchod podle sociálního zákonodárství Rakouské republiky, a to v plné zákonné výši.

Po takto podané žalobě rozhodl krajský soud tak, že ji odmítl z důvodů výše uvedených, aniž by předtím stěžovatelku vyzval k odstranění vad žaloby ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s. Ze žaloby totiž není zcela zřejmé, zda se stěžovatelka domáhá přezkoumání rozhodnutí Úřadu pro penzijní pojištění Rakouské republiky ve Vídni ze dne 16. 2. 2006 nebo rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2005. Obsah žaloby sice nasvědčuje tomu, že stěžovatelka se domáhá přezkoumání rakouského úřadu, tomu však neodpovídá označení žalovaného, za něhož stěžovatelka uvedla Českou správu sociálního zabezpečení. Bez odstranění těchto nesrovnalostí nelze posoudit, proti komu žaloba směřuje a přezkoumání kterého rozhodnutí se stěžovatelka vlastně domáhá. V kasační stížnosti stěžovatelka uvádí, že předmětem přezkumu je rozhodnutí cizozemského správního orgánu, tj. Úřadu pro penzijní pojištění ve Vídni, potom však není zřejmé, proč její žaloba směřuje proti České správě sociálního zabezpečení. Na krajském soudu proto bude, aby stěžovatelku vedl k odstranění vad žaloby tak, aby z nich bylo jednoznačně zřejmé, přezkoumání kterého rozhodnutí se domáhá, čemuž musí odpovídat i označení žalovaného. Má-li být předmětem přezkumu rozhodnutí rakouského úřadu, nemůže žaloba stěžovatelky směřovat proti České správě sociálního zabezpečení, ale proti tomu správnímu orgánu, jehož přezkoumání rozhodnutí se domáhá. Pokud stěžovatelka na žalobě setrvá a bude se domáhat rozhodnutí Krajského soudu v Brně ve věci, vůbec nepřipadá do úvahy postup navržený stěžovatelkou, tj. aby krajský soud vyjádřil svoji místní a věcnou nepřislusnost a věc postoupil příslušnému soudu, jímž je míněn soud v Rakousku. Pro takovýto postup není žádná opora v našem právním řádu. Další postup krajského soudu ve věci bude dán tím, v jakém směru stěžovatelka upřesní, čeho se žalobou domáhá a proti komu bude žaloba směřovat.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že řízení před krajským soudem bylo stíženo takovou vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci. Proto byla kasační stížnost shledána důvodnou a z tohoto důvodu byl rozsudek Krajského soudu v Brně zrušen (§110 odst. 1 s. ř. s.). Krajský soud je v dalším řízení vázán shora vysloveným právním názorem (§ 110 odst. 3 s. ř. s.)

Protože Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. října 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu

